

[Justitsministeren.]

havde i Gaar, at fremsætte det fornødne Ændringsforslag ved Sagens Behandling i Landstinget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 115 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den under Nr. 6 paa Dagsordenen opførte Sag skal jeg efter Henstilling lade udgaa, idet der for mig er anmeldt Fremsettelse af Ændringsforslag.

Man gik derefter til:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Pressens Brug.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 4555).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan i dette Møde kun behandles med Tingets Samtykke. Hvis ikke Indsigelse fremkommer, vil jeg betragte Samtykket til Behandlingen som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede Medlem Hr. Hasle rettede i Gaar med Henvisning til en Artikel i Forgaars i „Berlingske Aftenavis“ af Højesteretspræsidenten en Henstilling til mig om at overveje, hvorvidt der ikke skulde fremsættes Ændringsforslag til Presselovforslaget ved Sagens tredie Behandling. Det er lykkedes mig i Mellemtiden at gøre mig bekendt med Indholdet af denne Artikel og at drøfte den med Justitsministeriets Embedsmænd, og jeg tror at kunne svare følgende:

Det første, Højesteretspræsidentens Kritik retter sig imod, er de manglende Regler om Berigtigelsesnævnets Virksomhed. Det

er rigtigt, at Lovforslaget ikke har særlige Regler herom, men det er i øvrigt efter Udvalgets Ønske. Udvalget har desuden stillet et Ændringsforslag, hvorefter man skal tilstræbe den størst mulige Hurtighed og afgøre Sagen paa det foreliggende Grundlag, en Bestemmelse, som i øvrigt synes at være i Strid med Højesteretspræsidentens egne Ønsker, men som altsaa deles af det samlede Udvalg. I øvrigt maa Forholdet vel være det, at Nævnet, naar der intet staar i Loven, selv i hvert enkelt Tilfælde bestemmer, hvad det vil foretage sig, eller lader udarbejde en Forretningsorden i Forbindelse med Justitsministeriet.

For det andet kritiserer Højesteretspræsidenten, at der mangler Regler om Landsretsbehandlingen, men det gør der netop ikke. Saadanne Regler er der fremsat Forslag om i Ændringsforslags Form, hvilket Præsidenten altsaa ikke har set endnu.

For det tredie kritiserer han, at der vil kunne indtræffe det „lidet opbyggelige Syn af en gyldig Forvaltningsakt og en Retskendelse, hvis Begrundelse fjerner det saglige Grundlag for Akten, der dog bliver staaende“. Dr. Jørgensen sigter herved til, at det kan ske, at Nævnet forlanger Berigtigelse optaget i et Tilfælde, hvor det senere under en Injuriesag viser sig, at Artiklen var rigtig og Berigtigelsen altsaa urigtig, lige saa vel som det kan ske, at Nævnet nægter Adgang til Berigtigelse med den Begrundelse, at Artiklen maa anses for rigtig, hvorefter det under en senere Sag ved en Domstol antages, at Artiklen er urigtig og Berigtigelsen rigtig. Konsekvenserne af dette synes mig dog ikke tilnærmelsesvis saa frygtelige, som Præsidenten synes at mene. I det første Tilfælde er der optaget en Berigtigelse, som senere viser sig at være urigtig. Dette synes man dog at kunne komme over; Bladet har jo Adgang til lige nedden under Berigtigelsen at fastholde Rigtigheden af Artiklen, og endvidere har det al mulig Adgang til senere at bringe Dommen og derefter jævne den uheldige Indsender med Jorden, hvad utvivlsomt ogsaa vil ske.

I det andet Tilfælde sker der det beklagelige, at en Person er blevet forhindret i at faa optaget en Berigtigelse. Han maa saa trøste sig med, at hvis den af Præsidenten foreslaede Ordning blev gennemført, vilde han ogsaa først have Mulighed